

X.

„OOGEN VOL MAJESTEIT”.

Acht dagen na Vondel's eerste bezoek aan den lijdenden Gerbrand werden Madalena Stockmans en Isaäc Willemsz. van der Voort te Oud-Alblas in den echt verbonden (18 Juni 1618). De twee-en-veertigjarige koopman werd met de schoone twintigjarige Dordtsche vereenigd, nadat hij beloofd had in Italië zijne zaken zoo spoedig mogelijk aan kant te zullen doen, en zich in Holland te vestigen. Familiebelangen en wijs overleg schijnen de mooie Madalena tot dit huwelijk te hebben bewogen. Waarschijnlijk heeft zij het verkozen met een achtbaar en rijk man een *mariage de raison* te sluiten, nu het haar onmogelijk bleek met den man, dien zij verkozen had, een *mariage d'amour* aan te gaan. Sedert zij Gerbrand's treurigen minnebrief in de eerste dagen van Januari onbeantwoord had gelaten, hoorde zij niet meer van hem. Jan Teller had eenvoudig al de latere brieven en gedichten van Bredero onder zich gehouden, daar hij verdere correspondentie tusschen de jongelieden schadelijk en overbodig achtte. Bredero was geen partuur voor Madalena, oordeelde de familie Teller, en dit vonnis werd onderteekend door de familie Van der Voort te Amsterdam en de familie Stockmans te Dordrecht. Madalena heeft zich in hare bruidsdagen en tijdens haar huwelijk misschien diets gemaakt, dat Bredero haar al lang vergeten had.

Zij zou echter eerlang een bewijs van het tegendeel vernemen.

Gerbrand genoot nu dagelijks van den omgang met Vondel. Deze had terstond begrepen, dat hij aan zijn genialen kunstbroeder een goed werk kon doen. Den armen, langzaam wegwijnenden dichter een hart onder den riem te steken, moest allereerst worden beproefd. Onvatbaar voor de preeken van Dominus Ursinus of voor den hartstochtelijken oefeningstoon van Hildegond, klonk het ernstige woord van Vondel hem als eene hemelsche melodie in de ooren. Met den ouden hartstocht hing hij nu aan Vondel's lippen. De folio-bijbel van moeder Marretje lag steeds geopend op zijne schrijftafel, 't zij hij in zijn klein atelier bleef, wanneer hij zich minder wel gevoelde, 't zij hij den dag in de groote voorkamer sleet, als hij zich eenige uren vleide met hoop op beterschap. De acute longontsteking van Januari was in een sleepend chronisch lijden overgegaan, door de bloedspuwing van 22 Mei reeds als onherstelbaar aangekondigd.

De huisgenooten wisten het allen. Hij zelf begreep het meestal, om plotseling met de grillige veranderlijkheid, die zijner ziekte en zijn karakter eigen was, te beweren, dat hij zich sterker en beter gevoelde, dat hij wilde leven, om der wereld te toonen, dat een herboren mensch en een onuitgegeven dichter in hem waren ontwaakt. De nieuwe gedichten, die hij nu in zijn rustigste oogenblikken schreef, waren allen „aendachtigh”, als hij ze noemde, en bevatten klachten over zijne vroegere wangelatenheid en losbandigheid.